

ΚΡΥΦΗ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΣΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΣΦΑΤΩΝ ΕΥΡΗΜΑΤΩΝ

1^η Φεβρουαρίου 2016 – *Worlds of Education* 45- Φεβρ. 2016

Η αυξανόμενη τάση μεταξύ των κυβερνήσεων να εισάγουν μορφές ιδιωτικοποίησης μέσα στη δημόσια εκπαίδευση και να ιδιωτικοποιούν τομείς της δημόσιας εκπαίδευσης έχει σημαντικό αντίκτυπο στα δημόσια εκπαιδευτικά συστήματα πολλών χωρών σε όλο τον κόσμο. Μια σειρά πολιτικών τάσεων που μπορούν να θεωρηθούν μορφές ιδιωτικοποίησης είναι έκδηλες στις εκπαιδευτικές πολιτικές διαφόρων εθνικών κυβερνήσεων και διεθνών φορέων. Μερικές από τις μορφές αυτές αναφέρονται καθαρά ως ιδιωτικοποιήσεις, όμως σε πολλές περιπτώσεις η ιδιωτικοποίηση καμουφλάρεται και παρουσιάζεται σαν το αποτέλεσμα ή το μέσον για μια εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Κάποιες φορές, οι ιδιωτικοποιήσεις επιδιώκονται απροκάλυπτα ως αποτελεσματικές λύσεις στις διαπιστωμένες ανεπάρκειες των δημόσιων υπηρεσιών εκπαίδευσης. Ωστόσο, σε πολλές περιπτώσεις οι καταγεγραμμένοι στόχοι μιας τέτοιας πολιτικής διατυπώνονται κάνοντας λόγο για 'επιλογή', 'λογοδοσία', 'βελτίωση του σχολείου', 'μεταβίβαση αρμοδιοτήτων', 'ανταγωνισμός στην αγορά' ή 'αποτελεσματικότητα'. Τέτοιες πολιτικές συνήθως δεν περιγράφονται χρησιμοποιώντας τον όρο ιδιωτικοποίηση, αλλά παρ' ολ' αυτά στηρίζονται σε τεχνικές και αντιλήψεις του ιδιωτικού τομέα, εισάγουν τη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα και το αποτέλεσμα είναι να κάνουν τη δημόσια εκπαίδευση να μοιάζει πιο πολύ σαν επιχείρηση.

Δεν είναι μόνο η εκπαίδευση ή οι υπηρεσίες εκπαίδευσης που υπόκεινται σε μορφές ιδιωτικοποίησης: η ίδια η εκπαιδευτική πολιτική ιδιωτικοποιείται – μέσω της διαβούλευσης, της έρευνας, της αξιολόγησης και άλλων μορφών επιρροής. Ιδιωτικοί οργανισμοί και ΜΚΟ εμπλέκονται όλο και περισσότερο τόσο στη χάραξη πολιτικής όσο και στην εφαρμογή της.

Διακρίνονται δύο βασικά είδη ιδιωτικοποίησης:

1. Ιδιωτικοποίηση μέσα στη Δημόσια Εκπαίδευση ή 'Ενδογενής' ιδιωτικοποίηση

Αυτές οι μορφές ιδιωτικοποίησης περιλαμβάνουν την υιοθέτηση αντιλήψεων, τεχνικών και πρακτικών από τον ιδιωτικό τομέα, ώστε να μοιάζει ο δημόσιος τομέας περισσότερο σαν τις επιχειρήσεις και να γίνει πιο ψυχρά επιχειρηματικός.

2. Ιδιωτικοποίηση της Δημόσιας Εκπαίδευσης ή 'Εξωγενής' ιδιωτικοποίηση

Αυτές οι μορφές ιδιωτικοποίησης περιλαμβάνουν το άνοιγμα της δημόσιας εκπαίδευσης στη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα σε βάση κερδοσκοπική και χρησιμοποιούν τον ιδιωτικό τομέα για τον σχεδιασμό, τη διαχείριση ή την παροχή υπηρεσιών εκπαίδευσης σε κάποιους τομείς.

Η πρώτη μορφή ιδιωτικοποίησης, όπου ο δημόσιος τομέας καλείται να συμπεριφερθεί όπως ο ιδιωτικός, είναι πολύ διαδεδομένη και καθιερωμένη. Η δεύτερη μορφή ιδιωτικοποίησης, όπου ο ιδιωτικός τομέας εισχωρεί στη δημόσια εκπαίδευση, είναι μια πιο καινούργια αλλά ταχύτατα επεκτεινόμενη μορφή ιδιωτικοποίησης. Αυτά τα δύο είδη ιδιωτικοποίησης δεν αποκλείουν το ένα το άλλο, αλλά συχνά συνδέονται μεταξύ τους, και είναι γεγονός ότι η εξωγενής ιδιωτικοποίηση συχνά καθίσταται δυνατή αφού έχουν προηγηθεί οι ενδογενείς μορφές της.

Τόσο η ιδιωτικοποίηση μέσα στη δημόσια εκπαίδευση όσο και η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης συχνά παραμένουν σε λανθάνουσα μορφή και δεν γίνονται αντικείμενο δημόσιας συζήτησης- στην πρώτη περίπτωση οι εν λόγω τεχνικές και πρακτικές δεν χρησιμοποιούν τον όρο ιδιωτικοποίηση, ενώ στη δεύτερη περίπτωση η ιδιωτικοποίηση δεν είναι ευρέως γνωστή στην κοινωνία ή δεν κατανοείται όπως πρέπει.

Οι διάφορες αυτές μορφές ιδιωτικοποίησης αλλάζουν τον τρόπο με τον οποίο η εκπαίδευση οργανώνεται, διοικείται ή παρέχεται· πώς καταρτίζεται και διδάσκεται το αναλυτικό πρόγραμμα· πώς αξιολογείται η επίδοση των μαθητών και πώς κρίνονται οι μαθητές, οι εκπαιδευτικοί, τα σχολεία και οι σχολικές κοινότητες. Οι μορφές αυτές αγγίζουν κάθε παράμετρο που διαμορφώνει το εκπαιδευτικό σύστημα. Κατέχουν κεντρική θέση στη μετάβαση από μια εκπαίδευση που θεωρείται ως δημόσιο αγαθό που υπηρετεί το σύνολο της κοινωνίας, σε μια εκπαίδευση που θεωρείται ιδιωτικό αγαθό που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του μορφωμένου ατόμου, του εργοδότη και της οικονομίας.

Τα Σχολεία με αντίληψη επιχείρησης ή τα Σχολεία ως Επιχειρήσεις: Ενδογενής Ιδιωτικοποίηση

Η μορφή της αγοράς είναι ο βασικός άξονας της κρυφής ιδιωτικοποίησης στην εκπαίδευση. Η ανάπτυξη αυτών που είναι γνωστές στη σχετική βιβλιογραφία ως οιονεί αγορές στηρίζεται κυρίως στην εισαγωγή μέσα στο δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα κάποιων μορφών επιλογής του σχολείου φοίτησης- το δικαίωμα των γονέων να επιλέγουν σχολείο.

Η επιλογή σχολείου διευκολύνεται με κινήσεις που στοχεύουν να διαφοροποιήσουν την παροχή της εκπαίδευσης στις τοπικές κοινωνίες, παράλληλα με την κατάργηση ή την αποδυνάμωση των γραφειοκρατικών ελέγχων στις προσλήψεις προσωπικού στα σχολεία, όπως επίσης και στη χρηματοδότηση των σχολείων που είναι αλληλένδετη με τις προσλήψεις· υπάρχουν επίσης κινήσεις που υποστηρίζουν και παροτρύνουν για να υπάρξει επιλογή και κινητικότητα μέσα στο σύστημα. Το ζητούμενο αυτών που χαράσσουν πολιτική μέσα από τέτοιες κινήσεις είναι η δημιουργία ανταγωνισμού μεταξύ των σχολείων, ενός ανταγωνισμού που αναμένεται να επιφέρει την αύξηση του επιπέδου των προδιαγραφών μέσα στο εκπαιδευτικό σύστημα· είτε κλείνοντας τα 'αδύνατα' σχολεία που αδυνατούν να συγκεντρώσουν αρκετές επιλογές από τους γονείς ή αυξάνοντας την επίδοση σε αυτά τα 'αδύνατα' σχολεία που θα είναι συνέπεια του ανταγωνισμού στην προσπάθεια να προσελκύσουν όσο το δυνατό περισσότερες γονεϊκές επιλογές.

Οι αγορές της εκπαίδευσης δεν είναι κατά μια απλή έννοια 'ελεύθερες αγορές', αντίθετα υποβάλλονται σε μεγάλο ρυθμιστικό έλεγχο, διαχείριση και κρατικό παρεμβατισμό. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, το κράτος θέτει στόχους και κριτήρια αναφοράς, ελέγχει και καταγράφει την επίδοση και συνάπτει και χορηγεί συμβάσεις παροχής υπηρεσιών, αντί να παρέχει υπηρεσίες εκπαίδευσης.

Τα κύρια χαρακτηριστικά της κρυφής ιδιωτικοποίησης που κάνει το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα να λειτουργεί σαν επιχείρηση είναι η άνοδος της Νέας Δημόσιας Διοίκησης και ο ρόλος του διοικητή/διευθυντή (manager) του σχολείου. Ο διοικητής (manager) είναι τα καινούργιο 'πρόσωπο επί σκηνής' στους οργανισμούς του δημόσιου τομέα και είναι ο κεντρικός πρωταγωνιστής στη μεταρρύθμιση του δημόσιου τομέα και στη δημιουργία των οιονεί αγορών. Ο όρος 'διοίκηση της εκπαίδευσης' ξεκίνησε να χρησιμοποιείται στη δεκαετία του 1970 και μαζί του έφερε μια σειρά μεθόδων, αξιών και αντιλήψεων (σχεδιασμό στόχων, ανθρώπινο δυναμικό, παρακολούθηση της επίδοσης και λογοδοσία) από τον ιδιωτικό τομέα. Ο διοικητής είναι ο βασικός παράγοντας της οργανωτικής αλλαγής και ο κρυπτογραφικός κώδικας των πολιτικών ιδιωτικοποίησης. Σημαντικές αλλαγές στην εκπαιδευτική πολιτική από το 1980 και μετά έδωσαν στους διοικητές/διευθυντές των σχολείων αποκεντρωμένες αρμοδιότητες, όπως να ελέγχουν τον οργανωτικό τους προϋπολογισμό, το εργατικό τους δυναμικό (μισθοδοσία και προσλήψεις), την εσωτερική λήψη αποφάσεων με καινοτόμους και δημιουργικές μεθόδους προκειμένου να υλοποιούν τους στόχους της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης. Ο σκοπός μιας τέτοιας ανάθεσης αρμοδιοτήτων, όπως λέει ο ΟΟΣΑ, είναι 'να παροτρύνει τους διοικητές/διευθυντές να επικεντρώνονται στα αποτελέσματα δίνοντάς τους ευελιξία και αυτονομία στη χρήση τόσο των οικονομικών όσο και των ανθρώπινων πόρων (1995, σελ. 8). Η Νέα Δημόσια Διοίκηση είναι το ουσιαστικό μέσο με το οποίο σφυρηλατείται εκ νέου η

δομή και η κουλτούρα των δημόσιων υπηρεσιών προκειμένου να εισαχθούν και να εδραιωθούν οι μηχανισμοί της αγοράς και οι μορφές ιδιωτικοποίησης.

Μηχανισμοί διαχείρισης των επιδόσεων και της λογοδοσίας, που μερικές φορές περιλαμβάνουν τη σύνδεση της αμοιβής με την επίδοση, είναι πάλι τεχνικές μεταρρύθμισης που μεταφέρθηκαν στο δημόσιο τομέα από τις επιχειρήσεις, αλλά η προέλευσή τους αυτή δεν αναγνωρίζεται πλέον. Αυτές οι τεχνικές έχουν σκοπό να διασφαλίσουν τη διαφάνεια στις εκπαιδευτικές διαδικασίες, αλλά έχουν επίσης βαθύτερες επιπτώσεις που δίνουν καινούργιο προσανατολισμό στο έργο του σχολείου και των εκπαιδευτικών και αλλάζουν τις αξίες και τις προτεραιότητες του σχολείου και των δραστηριοτήτων μέσα στην τάξη.

Φέρνοντας τον Ιδιωτικό Τομέα μέσα στα Σχολεία: 'Εξωγενής' Ιδιωτικοποίηση

Η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα στην παροχή της δημόσιας εκπαίδευσης αυξάνεται σε διεθνές επίπεδο. Ο ιδιωτικός τομέας και οι ΜΚΟ έχουν εμπλακεί εδώ και καιρό στην παροχή της εκπαίδευσης σε μέρη του τρίτου κόσμου όπου δεν έχει καθιερωθεί η πλήρης, κρατική χρηματοδότηση της εκπαίδευσης. Οι ιδιωτικοί αυτοί πάροχοι ήδη προσφέρουν εκπαίδευση για την ελίτ, όπως και για θρησκευτικά σχολεία και άλλες μορφές εκπαίδευσης στις δυτικές, βιομηχανοποιημένες χώρες. Όμως η δυνατότητα να γίνει ο τομέας της δημόσιας εκπαίδευσης χώρος σημαντικής κερδοφορίας είναι κάτι που μόλις πρόσφατα προέκυψε και είναι συχνά συνέπεια ή εξέλιξη των κρυφών μορφών ιδιωτικοποίησης στη δημόσια εκπαίδευση που αναλύσαμε παραπάνω.

Η συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα κυμαίνεται από πολλών εκατομμυρίων δολαρίων κτιριακά έργα (Συμπράξεις Δημόσιου και Ιδιωτικού Τομέα) και εθνικές συμβάσεις για τη διαχείριση και τον έλεγχο των συστημάτων και φτάνει έως μικρής κλίμακας συμμετοχή στις καθημερινές δραστηριότητες των σχολείων και με τους καθηγητές. Για παράδειγμα, η πρόσφατη εισαγωγή ενός εθνικού συστήματος εξετάσεων στην Ιαπωνία ανατέθηκε σε δύο εταιρείες, NTT και Benesse (ο μεγαλύτερος ιδιωτικός πάροχος υπηρεσιών απογευματινής απασχόλησης και φροντίδας του παιδιού στην Ιαπωνία) – οχτώ εταιρείες υπέβαλαν προσφορές για τον διαγωνισμό που περιελάμβανε την εκτύπωση, τη διεξαγωγή, τη βαθμολόγηση, τη στατιστική ανάλυση των διαγωνισμάτων και την έκδοση των αποτελεσμάτων για λογαριασμό της τοπικής αυτοδιοίκησης. Στις ΗΠΑ πολλές Διευθύνσεις Σχολείων αναθέτουν σε εταιρείες την αξιολόγηση και τη διεξαγωγή εξετάσεων, τη διαχείριση των δεδομένων, την ενισχυτική διδασκαλία και τη δημιουργία του προγράμματος σπουδών για συγκεκριμένες ειδικότητες. Οι διαδραστικοί πίνακες γίνονται όλο και πιο διαδεδομένοι στις σχολικές τάξεις σε όλο τον κόσμο και μαζί με αυτούς έρχεται και η χρήση του εμπορικού λογισμικού διδασκαλίας και κατάρτισης που παρέχεται από τις εταιρείες που εμπορεύονται τους πίνακες.

Στον τομέα της εκπαίδευσης, οι κυβερνήσεις στο παρελθόν έκαναν μεγάλη χρήση των αναθέσεων σε εταιρείες για τις μη βασικές υπηρεσίες της εκπαίδευσης. Όμως τώρα υπάρχουν παραδείγματα από κυβερνήσεις σε μια σειρά χωρών που διαφέρουν πολύ μεταξύ τους, όπως οι ΗΠΑ, οι Φιλιππίνες, η Κολομβία, η Νέα Ζηλανδία και το Ηνωμένο Βασίλειο που συνάπτουν απευθείας συμβάσεις με τον ιδιωτικό τομέα για την παροχή των βασικών υπηρεσιών εκπαίδευσης. Σε μερικές μάλιστα χώρες η πρακτική αυτή θεωρείται ότι είναι στα πλαίσια του φυσιολογικού και δεν προκαλεί καθόλου ή προκαλεί ελάχιστα σχόλια από την κοινή γνώμη. Όχι μόνο η ανάθεση υπηρεσιών αλλά και η ανάθεση λειτουργίας ολόκληρων των σχολείων έχει γίνει μέρος αυτής της εξωγενούς ιδιωτικοποίησης. Δημόσια σχολεία, ξεχωριστά το καθένα, ή ομάδες σχολείων έχουν αναθέσει τη διαχείρισή τους σε ιδιωτικές εταιρείες με σύμβαση σε κερδοσκοπική βάση. Εδώ, οι ιδιωτικοί πάροχοι θεωρούνται ότι μπορούν να χορηγήσουν καλύτερης ποιότητας εκπαίδευση από αυτήν που χορηγούν τα σχολεία που ανήκουν στην τοπική αυτοδιοίκηση, παρόλο που αυτό δεν ισχύει πάντα στην πράξη.

Οι συμπράξεις Δημόσιου- Ιδιωτικού Τομέα περιλαμβάνουν τη χρήση των ιδιωτών παρόχων για τον σχεδιασμό, την κατασκευή, τη λειτουργία και τη διαχείριση των κρατικών εκπαιδευτικών εγκαταστάσεων σε βάση χρηματοδοτικής μίσθωσης. Αυτό μεταφέρει το κόστος κεφαλαίου και το ρίσκο στον ιδιωτικό τομέα. Επίσης δεσμεύει τις κυβερνήσεις ή τους δήμους σε μακροπρόθεσμη πληρωμή των μισθωμάτων. Αυτή η πρακτική υποστηρίζεται από την Παγκόσμια Τράπεζα. Αυτή τη στιγμή υπάρχει μια ακμάζουσα δευτερογενής αγορά με τις συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα. Ο βαθμός κατανόησης και συνειδητοποίησης αυτών των συμπράξεων και των επιπτώσεών τους από το ευρύ κοινό ποικίλλει.

Επίλογος

Οι τάσεις που σκιαγραφήθηκαν και πολλά περισσότερα δεν είναι απλά τεχνικές αλλαγές στον τρόπο που χορηγείται η εκπαίδευση. Αποτελούν μια καινούργια γλώσσα, καινούργια κίνητρα και σχολές αντίληψης και ένα σύνολο νέων ρόλων, θέσεων και στάσεων όπου το τι σημαίνει να είσαι εκπαιδευτικός, μαθητής, γονιός κλπ αλλάζουν όλα μέσα σε αυτό το πλαίσιο.

Και τα δύο είδη ιδιωτικοποίησης, ενδογενής και εξωγενής, έχουν σημαντικές προεκτάσεις σε ότι αφορά το μέλλον των εκπαιδευτικών, των αποδοχών και της θέσης τους στην κοινωνία, καθώς επίσης και της φύσης της εργασίας τους και του βαθμού που θα έχουν τον έλεγχο της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Η ιδιωτικοποίηση είναι μια πρόκληση για τα εκπαιδευτικά συνδικάτα στο να κάνουν συλλογικές διαπραγματεύσεις εκ μέρους των μελών τους, στο να εξασφαλίζουν ευνοϊκές συμφωνίες με τους εργοδότες και γενικότερα να συμμετάσχουν στο σκηνικό της εκπαιδευτικής πολιτικής. Η ιδιωτικοποίηση αλλάζει, επίσης, την

εργασία των εκπαιδευτικών σε πολλούς τομείς: την προετοιμασία των εκπαιδευτικών, το είδος και την πρόσβαση σε συνεχή επαγγελματική επιμόρφωση, τους όρους των συμβάσεων και των αποδοχών των εκπαιδευτικών, τις καθημερινές δραστηριότητες των εκπαιδευτικών και το πώς βιώνουν την εργασιακή τους ζωή. Η 'ευελιξία' της εργασίας των εκπαιδευτικών είναι το κύριο στοιχείο των περισσότερων εκδόσεων ιδιωτικοποίησης και αυτό απειλεί να αλλάξει τόσο την αντίληψη για τους εκπαιδευτικούς μέσα στην κοινωνία όσο και την ποιότητα της εμπειρίας των μαθητών μέσα στην τάξη.

Η ιδιωτικοποίηση μέσα στην εκπαίδευση όπως και η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης έχει τις ρίζες της σε προσεγγίσεις αναφορικά με τις δημόσιες υπηρεσίες του τύπου 'μικρό κράτος-ελεύθερη αγορά', αυτό που μερικές φορές αποκαλείται 'νέο-φιλελευθερισμός', ο οποίος είναι εμφανής σε πολλά κράτη από τη δεκαετία του 1980 και που τα τελευταία χρόνια έχει εξαπλωθεί διεθνώς. Σε πολλά αναπτυσσόμενα κράτη, τάσεις ιδιωτικοποίησης προβάλλουν σε καινούργια έργα ειδικών προγραμμάτων εκπαίδευσης που χρηματοδοτούνται από την Παγκόσμια Τράπεζα ή άλλους ενισχυτικούς φορείς.

Η ιδιωτικοποίηση λειτουργεί σαν εργαλείο πολιτικής με πολλούς τρόπους και με μια ποικιλία στόχων και σκοπιμοτήτων. Δεν αποτελεί από πλευράς κράτους το τέλος της κρατικής αρμοδιότητας στη διαχείριση των κοινωνικών προβλημάτων και στην ανταπόκριση του κράτους στις κοινωνικές ανάγκες, αλλά αποτελεί έναν άλλο τρόπο δράσης από το κράτος. Η ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών εκπαίδευσης και των υπηρεσιών κοινωνικής πρόνοιας μεταβάλλουν το ρόλο του κράτους από εκείνον του άμεσου χορηγού των υπηρεσιών εκπαίδευσης σε εκείνον του εργολάβου (αναδόχου έργου), του ελεγκτή, του αξιολογητή των υπηρεσιών που παρέχονται από ένα σύνολο παρόχων.

Οι μορφές αγοράς, ο ανταγωνισμός, η επιλογή και εστιάζοντας στη διαχείριση της απόδοσης, όλα αυτά φέρνουν μαζί και πολλούς ηθικούς κινδύνους, καθώς έχουν παρουσιαστεί ήδη πολλά παραδείγματα καιροσκοπικών και τακτικιστικών συμπεριφορών μέσα στα σχολεία και μεταξύ των γονέων που λειτουργούν στο πλαίσιο αυτών των συστημάτων. Επίσης, οι ανταγωνιστικές σχέσεις μεταξύ εκπαιδευτικών δημιουργούν ηθικά διλήμματα ανάμεσα στο συμφέρον του σχολείου και το συμφέρον των μαθητών. Όλο αυτό είναι ενδεικτικό μιας γενικότερης ηθικής εξαθλίωσης που έχει επέλθει στην ηθική σφαίρα. Αυτές οι μορφές αγοράς μπορούν επίσης να έχουν σημαντικό αντίκτυπο στην ισότητα μέσα στην εκπαίδευση, όχι μόνο διευρύνοντας το χάσμα μεταξύ των προνομιούχων και των μη, αλλά μεταβάλλοντας το πώς εννοούνται η ισότητα και η κοινωνική δικαιοσύνη στο χώρο της εκπαίδευσης.

Οι πολιτικές και οι πρακτικές σε επίπεδο χώρας μεταβάλλονται με υπερβολική ταχύτητα που σημαίνει ότι οι περιγραφές των πολιτικών και των καταστάσεων που προκύπτουν από αυτές δεν είναι απόλυτες, αλλά αντίθετα πρέπει να κατανοηθούν ως στιγμιότυπα σε συγκεκριμένες φάσεις και οποιεσδήποτε απαντήσεις στις πολιτικές αυτές πρέπει να λάβουν υπόψη τους αυτό το ταχέως μεταβαλλόμενο τοπίο.

Bibliography

OECD (1995). Governance in Transition: Public Management Reforms in OECD Countries. Paris, Organisation for Economic Co-operation and Development.

Μετάφραση από το Τμήμα Διεθνών Σχέσεων της ΟΛΜΕ.